

[Holger K. Nielsen]

formelle, juridiske plan etableret et direkte led mellem det europæiske politiske samarbejde og det europæiske økonomiske samarbejde.

Når vi rejser denne debat, når dette har betydning, og når vi forhåbentlig får stoppet denne praksis, så hænger det sammen med, at EF-Kommissionen nu lugter kristenblod. I en artikel i Kommissionens danske talerør, EF-avisen, i det seneste nummer, er der en artikel af en vis hr. Eberhardt Rhein, der er kabinetschef hos kommissær Haferkamp. Under overskriften »Enighed om at bruge traktaten til at nå udenrigspolitiske mål« skriver Rhein på baggrund af Argentinaembargoen bl.a. følgende:

»Der er hermed skabt et vigtigt præcedens. Man har hidtil være uenige om, hvorvidt handelspolitiske foranstaltninger inden for rammene af Romtraktatens artikel 113 kunne anvendes til at opnå udenrigspolitiske mål. I praksis er denne uenighed nu skaffet af vejen.«

At Rheins artikel ledsages af en artikel af kommissær Tugendhat, som plæderer for militært samarbejde i EF-regie, gør unægtelig ikke sagen mindre delikat.

Det er vigtigt for os at få stoppet denne glidebane, hvorved Romtraktaten anvendes til udenrigspolitiske formål.

Camre (S):

Da Danmark i 1972 trådte ind i EF, skete det på basis af en stillingtagen til det markedsøkonomiske samarbejde, som er omhandlet af Romtraktaten. Det er socialdemokratiets ønske, at dette samarbejde fortsat foregår inden for rammene af Romtraktaten, og vi har ingen ønsker om en videregående integration eller om en udvidelse af traktatens indhold til også at omfatte udenrigspolitiske forhold uden for det markedsøkonomiske.

Siden Luxembourgrapporten fra oktober 1970 og Københavnrapporten fra 1973 er der sket en gradvis udbygning af det europæiske politiske samarbejde, som sigter mod at skabe en vis overensstemmelse mellem medlemslandenes udenrigspolitiske optræden. Senest er ønsket om en sådan koordination blevet bekræftet i Londonrapporten af 13. oktober 1981. Det er socialdemokratiets opfattelse, at der må skelnes skarpt mellem de

procedurer, der gælder for beslutninger inden for det europæiske politiske samarbejde, og de beslutninger, der gælder for det markedspolitiske samarbejde.

I det europæiske politiske samarbejde søger man at koordinere medlemslandenes udenrigspolitik, men optræder kun i fællesskab, hvis man kan blive enig. Det vil sige, at her gælder enstemmighedsprincippet.

Når vi ser på de procedurer, der er taget i anvendelse i tilfælde af EF-landenes ønsker om gennemførelse af handelspolitiske sanktioner i den tid, vi har været medlem af EF, så er der én gang truffet handelspolitiske forholdsregler på basis af nationale foranstaltninger, nemlig mod Iran, og i to tilfælde er der gennemført sanktioner på grundlag af retsakter med hjemmel i artikel 113 i Romtraktaten.

I de to sidstnævnte tilfælde, nemlig i sanktionerne over for Sovjetunionen og over for Argentina, har vi i socialdemokratiet – uanset vores principielle indstilling imod sådanne sanktioner – måttet se i øjnene, at der har foreligget ganske særlige forhold, der nødvendiggjorde anvendelsen af en EF-retsakt.

I tilfældet USSR var der, som udenrigsministeren har været inde på, tale om, at et flertal af medlemslandene fandt anvendelsen af artikel 113 rigtig og nødvendig for at sikre en hurtig og ensartet gennemførelse af sanktionerne. Men ingen kan være i tvivl om, at vi også dér gjorde vores principielle holdning klar.

I tilfældet Argentina var ligeledes hurtigheden i gennemførelsen af sanktionerne noget helt afgørende for at lægge et maksimalt pres på den angribende part, nemlig Argentina, med henblik på at opnå en forhandlingsvilje, som ville være afgørende for at finde en fredelig, en ublodig løsning på konflikten omkring Falklandsøerne.

Vi kan i Danmark meget hurtigt gennemføre foranstaltninger ved nationale beslutninger i henhold til artikel 224, men det bør fremhæves, at der er nogle fællesmarkedslande, hvis parlamentariske procedurer ikke er så hurtige som vores.

Jeg vil gerne fremhæve, at socialdemokratiets indstilling er, at der normalt først må træffes en politisk beslutning inden for det europæiske politiske samarbejde, og at der derefter foretages konsultationer i henhold til traktatens artikel 224 om iværksættelse af nationale foranstaltninger. Der vil kun i gan-